

*Varjon ja
sydämen
tanssi*

DenBro

Tämä kokoelma on sisäinen tanssini.
Valon ja varjon välillä,
kivun ja hellyyden rajalla,
yksinäisyyden ja itseni luo palaamisen äärellä.

Jokainen runo tässä on
kuin askel veitsenterällä,
kuin suudelma myrskyn jälkeen,
kuin ääni, joka jäi kun kaikki muu vaikenä.

Toivon, että nämä säkeet koskettavat
niitä, jotka tuntevat syvästi
ja elävät todella sydämellä.

— DenBro

OSA I – RAKKAUS JA VALO

1. Kun katsot minua

Kun katsot minua,
kuin tuuli yössä,
ei kysymystä, ei liekkiä
vain laukaus tyhjyyteen, hiljaa.

Et kosketa ja silti paljastat,
et huuda ja silti kutsut mua.
Hiljaisuudellasi poltat
ja johdat mut sanattomaan kuiluun.

Sinua ei ole sanassa “hellä”,
luen sinut silmien välissä.
Joka katseesi väistämättä
saa maailman jälleen värisemään.

Menen, en tiedä minne,
mutta kuin odottaisin käskyä.
Askeleessa kehon ja varjon välillä
luet sinutusta kertomustani.

Ei “sä rakastat” se on turhaa.
Rakastaa voi silta tuuli sen päällä.
Se ei vaadi kiitosta, ei palaa
ei syökse tyhjyyteen se vain jää.

Älköön kukaan sanoko,
että minut on sinne kutsuttu.
Minä menen. Minulta ei kysytä.
Olen varjo. Ja vesi virtaamaton.

2. Taivas kämmenilläni

Et tullut, et kutsunut ääneen
mutta tiesin: huusit hiljaisuudessa.
Kiven ja tuhkan välissä
arvasin läsnäolosi tuskassa.

Sinä olet taivas kämmenilläni,
et valo, et liekki, et raja.
Sinä olet huokaus uupumuksessa,
jolla ei ole kehoa maailmassa.

Et suudelma. Et edes nimi.
Sinä olet kysymys ilman “missä”.
Kuin jäljet vanhalla pinnalla,
missä laivat katoavat vedessä.

Kosketus ei minulle kuulu,
en muista tuoksua enkä kasvoja.
Mutta odotuksen sykkeen keskellä
elää unelman heijastus minussa.

Sinä olet kuin kuiskaus selässäni,
kuin sävel rivien välissä.
Älä kutsu minua kohtaloksesi,
en ole valmis siihen käteen.

Mutta jos maailma katoaa taas,
ja kaikki palaa kuin kevään lehti,
jää vain yksi sana:
Se, joka soi sinussa mutta minuna.

3. Emme ole yhdessä – me olemme sinusta

Emme ole yhdessä. Emme unissa.
Emme tarvitse sanoja tai selityksiä.
Meissä ei ole sopimusta
me olemme kuin juuret pimeyden pinnassa.

Emme ole pari, emme side,
me olemme sulatus liekissä.
Sinä hengitykseni, vastaukseni,
minä yön jälki, arpi ilman nimeä.

Emme punoudu sormin turhaan,
emme leiki lupauksilla.
Me olemme vesi aamuissa,
missä kipu on suurempaa kuin ymmärrys.

Emme puhu uskollisuudesta tai sormuksista,
emme “rakasta” tai “anna anteeksi”.
Me tulemme sisältä, ilman kasvoja,
olemme heijastus, joka toistuu särkymättä.

Kun kaupunki katoaa,
ja aamunkoitto murenee,
meidän tuhkamme jää iholle,
ja kylkiluissa sammumaton valo.

OSA II – VARJO JA MENETYKSET

4. Kukaan ei nähnyt, kun kaaduin

Kukaan ei nähnyt, kun kaaduin
ilman käsiä, ilman huutoa, ilman jälkeä.
Kun sydämessä halkesivat asemat,
ja hiljaisuus astui sisään pysyvästi.

Kävelin kuin kaikki olisi kunnossa,
vitsailin, nyökkäsin.
Mutta sisälläni kuin pöly kehyksessä,
kuin tarpeeton musta varjo muistoissani.

Kukaan ei kuullut, kun särkyi,
kun yö ryömi kylkiluiden väliin.
Kaaduin niin, ettei yksikään
vieras sana pudonnut ilmaan.

He katsoivat selkääni ja menivät kotiin.
Minä istuin silmät kiinni.
Söin itseäni varjoni kautta,
äänettä. Terävänä. Ilman kieltoa.

Kuolin — mutta vain ajatuksissa.
Ulkopuolella olin melkein sankari.
Sisällä — ruostui korkeudet,
ja tyhjiys kulki aaltona yli mereni.

En pyytänyt, en kutsunut, en uskonut.
Vain makasin. Vain odotin.
Kunnes eräänä päivänä, kaikkien menetyksien läpi
kuiskasin itselleni hiljaa:

“Et murtunut. Sinä hajosit.
Se tarkoittaa — että olit jotain, ennen kuin murskauduit.
Ja jos kerran hajosit — voit nousta.
Vaikka ilman koko lihaa... nouse.”

5. Kuolin siinä viestissä

Kuolin siinä viestissä,
missä ei ollut pistettä — ei rakkautta.
Ei selitystä, ei henkäystä,
vain kuiva sana — kuin pöly pölyn päällä.

Ei “anteeksi”, ei “olen väsynyt”,
ei “sattuu” eikä “pidä huolta”.
Vain: “kaikki ohi”. Ja kuin jokin
vei sydämeni — ja olemukseni alta.

Luimme sen kuin katsoin
kuolemaa suorassa lähetyksessä.
Mutta näytön takana oli kylmää
ja ohimoissani jylisi maailma, tyhjiyden edessä.

Maaailma, missä vielä eilen
hengitimme samaan tahtiin tähtien alla
nyt oli vain tyhjyys,
kuin olisi revitty kaikki, ilman lupaa.

En huutanut. Olin tyyni.
Niin tyyni, että jääti hiljaisuus.
En rukoillut. En kiroillut.
Istuin vain. Ja kasvoin.

Kasvoin epätoivossa,
kuin muste vedessä, joka ei palaa lämpöön.
Kuolin sanassa. Ilman hautaa.
Ilman huutoa. Vain... haihtuin.

6. Nimi – kuin suolaa suoneen

Nimi — kuin suolaa suoneen.
Kuiskit sisällä — ja se polttaa.
Jossain siellä, petoksen takana,
muisti elää — ja iskee.

Et ole täällä. Et katseessa.
Olet unien resonanssissa.
Kuin tikku vanhan varaston seinässä,
täynnä vieraiden sanojen pimeyttä.

Unohtaisin — jos pystyisin.
Polttaisin — mutta nimi on minussa.
Se soi kuin mantra,
kivun ja aamunkoiton reunassa.

Ei vain sana. Ei vain kaiku.
Se karjuu olkapäässä.
Se ei lähde. Ei säästä.
Se vetää — kuin metsä miekkaan jäässä.

Rakennan siltoja valosta,
jotta voisin lähteä — mutta päädyn umpikujaan.
Missä se nimi on — siellä minun kesäni.
Missä se nimi on — siellä minun huutoni.

Nimi ei ole kirjaimia.
Nimi on minun sotani.
En pidä siitä kiinni tuskassa
Se pitää minusta kiinni. Hiljaisuudessa.

7. Jäädä jälkeen

Jäädä — jälkeen. Ei kesken.
Kun kaikki on jo palanut tuhkaan.
Kun ei enää nimi, ei katse, ei kahle
pidä kiinni. Vain — harmaa maa.

Jäädä — ilman merkitystä, ilman suuntaa.
Kun ei ole enää syytä itkeä.

Kun ystävät ovat lähteneet viikossa,
ja sinä olet vain paakku seinien ja renkaiden keskellä.

Kun sisällä on vain yksi kysymys:
"Mitä jos en enää nouse?"
Kun ei tarvita kärryä, ei unta
vain hiljaisuus, vain haava, vain toive.

Jääda — ei ole sankaruutta.
Se on — kun et tiedä miksi.
Kun löydät itsessäsi aamun
maailmassa, missä ei hallitse enää päivä.

Ja siinä tyhjyydessä ilman nimiä,
missä kaikki lähtivät — ja sinä seisot...
Et ole sankari. Olet elossa. Ilman puolustusta.
Olet kipu, joka selvisi. Olet piikki, joka jäi.

OSA III – PALUU ITSEEN

8. Sydän ei anna periksi

Sydän ei anna periksi – ei edes tomussa.
Vaikka jalat veressä, vaikka ruoste syö,
vaikka ääni on kadonnut huutoon,
ja ystävät haihtuneet kasvottomuuteen.

Se jatkaa — sykkii. Ilman aplodeja.
Ilman näyttämöä, ilman valoa, ilman logiikkaa.
Se ei vaadi ymmärrystä,
eikä toivetta tulla takaisin koskaan.

Sydän ei luovuta — koska se ei tiedä,
että voi kaatua — eikä enää nousta ylös.
Se on kuin kuun huuto syvimässä syvyydessä,
missä pelko on vahvempi kuin yö.

Se ei odota pelastajia, ei rukoile jumalia.
Se vain kuiskaa: "Minä itse. Minä yksin."
Ja vaikka koomassa, vaikka tuskassa,
se on kuin kivi — keskellä hiekkaa.

Kuinka monta kaatumista, kuinka monta valhetta,
kuinka monta petosta ja tyhjyyttä...
ja se sanoo taas: "Elä.
Mene. Vaikka kontaten — mene."

Sydän ei luovuta. Se on meissä.
Joissain — kuin valo. Joissain kuin pimeys.
Mutta jos se vieläkin sykkii vähääkään
joku sisälläsi yhä odottaa... rakkaudella elämään.

9. Sisälläni – minä

Sisälläni — ei ole sinun ääntä,
ei niiden, jotka lähtivät.

Ei jälkiä kipeästä kosketuksesta,
ei arpea, jonka joku joskus antoi.

Ei kuvia menneistä vuosista ja paikoista,
ei valhetta, jota kannoin kuin totuutta.
Ei heidän anteeksiantojaan, ei pistoksia...
vain hiljaisuus. Mutta ei satuttava vaan oma.

Sisälläni — ei ole vihaa tai kosta,
ei “miksi”, ei “mihin”, ei taistelua niistä, jotka eivät jääneet.
Ei reittejä, jotka eivät koskettaneet.
Vain minä. Ilman naamaria, ilman pyhyyttä.

Ilman puolusteluja, omissa vaatteissa.
Ilman turhia sanoja, ilman kiirettä.
Sellaisena kuin olin...
ja kuin ehkä sinäkin olet ollut joskus.

En ole täydellinen. En pyhimys.
Olen riisunut ihon — ja jäänyt kivuksi.
Mutta en palanut. Olen elossa.
Seison valossa. En kenenkään vallassa.

Sisälläni — ei ole heidän kevättään.
Ei jonkun “aina” tai “ehkä”.
On yksinäisyys... kuin uni,
jossa minä olen — ja minä olen itselleni ystävä.

10. Tanssi varjojen ja sydämen kanssa

Tanssin varjon kanssa, missä valo ei pala,
missä seinä kuiskaa, eikä sielu huuda sanaakaan.
Missä pelko on lihaa, ja rakkaus kuin ansa,
missä suonet laulavat — revittynä sumusta.

Tanssin sydämen kanssa, särkyneenä nurkkaan,
se sykki kämmenissä, kyynelissä, tuhkassa.
Pidin sitä — kuin en olisi elossa,
mutta jokaisessa sykkeessä — se seurasi minua askelissa.

Kuulin ääniä: “Sinä kaaduit, sinä mursit.”
Mutta hiljaisuuteni petti heidät jo kauan sitten.
Kuljin — en kohti valoa, en unta tai merkitystä,
vaan sinne, missä sisällä paloi tuli — ilman säälistä.

Tanssin — en heille, en salille,
vaan tyhjyydessä, missä sielu ei enää väsy.
Missä jokainen isku on anteeksianto itselle,
missä piru ja Jumala — molemmat elävät minussa syvälle.

Ja vaikka ei ole loppua, ei aplodeja,
vaikka yö jää ilman perusteluja...
Minä tanssin. Viimeisen. Yksin. Ilman loppua.
Varjojen tanssin... ja elävän sydämen.